

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **E. M. A.**, proti žalovanému: **Česká obchodní inspekce, Ústřední inspektorát**, se sídlem Štěpánská 15, Praha 2, proti nečinnosti správního orgánu, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 6. 2006, č. j. 5 Ca 111/2005-36,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora označeného rozsudku Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, v níž se zejména domáhal, aby soud rozhodl, že stížnost jím zasláná žalovanému není zasláná po uplynutí promlčecí lhůty a aby též soud nařídil žalovanému přezkoumání stížnosti a zasláných dokumentů a vydání rozhodnutí bez časových prodlev. Zamítavý rozsudek městského soudu vycházel ze skutečnosti, že podnět stěžovatele podaný k České obchodní inspekci nezakládá povinnost žalovaného konat a vydat rozhodnutí ve věci samé, a tedy žalovaný nemůže být nečinný ve smyslu § 79 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

Městský soud v Praze nejprve předložil Nejvyššímu správnímu soudu kasační stížnost, přičemž v předkládací zprávě uvedl, že stěžovatel není zastoupen advokátem. Nejvyšší správní soud ovšem zjistil, že na usnesení o doložení plné moci pro advokáta reagoval stěžovatel v anglicky psaném emailu (stěžovatel se soudy střídavě komunikuje v angličtině, střídavě v češtině) tak, že se nechce nechat pro řízení o kasační stížnosti zastoupit a hodlá využít svého práva podle § 105 odst. 2 s. ř. s., neboť tvrdí, že má právnické vzdělání.

Za této situace Nejvyšší správní soud vrátil kasační stížnost městskému soudu k úkonům podle § 108 odst. 1 s. ř. s. s pokynem, aby byl stěžovatel vyzván k doložení vysokoškolského právnického vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie, tedy vysokoškolského vzdělání v rámci magisterského studijního programu v oblasti práva získané studiem na vysoké škole v České republice, nebo vzdělání v oblasti práva na vysoké škole v zahraničí, pokud tak stanoví mezinárodní smlouva, kterou je Česká republika vázána, anebo je toto vzdělání uznáno podle zvláštních právních předpisů – § 5 odst. 1 písm. b) zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii. Pokud takovéto vzdělání neprokáže,

bude namíste poučit stěžovatele, že může podat návrh podle § 35 odst. 8 s. ř. s. za účelem ustanovení advokáta zástupcem pro řízení o předmětné kasační stížnosti, neboť je zřejmé, že stěžovatel splňuje podmínky pro osvobození od soudních poplatků.

Městský soud postupoval dle pokynů Nejvyššího správního soudu. Stěžovatel k výzvě doložil diplom ze Středoevropské univerzity v Budapešti vystavený na stěžovatelovo jméno dne 26. 6. 1997, který dosvědčuje, že stěžovatel ukončil vzdělání v LL.M. studijním programu v oboru mezinárodní obchodní právo. Městský soud vyhodnotil toto doložené vzdělání jako nedostačující a vyzval stěžovatele, aby doložil, zda doložené vzdělání navazuje na předchozí právnické vzdělání, eventuálně doložil toto předcházející vzdělání. Stěžovatel na výzvu reagoval elektronickou poštou, v níž uvedl, že předchozí vzdělání dokládat nemusí, neboť doložené vzdělání je postačující a plně uznatelné s ohledem na to, že Česká republika i Maďarská republika (kde vzdělání získal) jsou členy Evropské unie, a tedy vzdělání je vzájemně plně uznatelné. Městský soud posléze opětovně předložil Nejvyššímu správnímu soudu kasační stížnost k rozhodnutí.

Zdejší soud musel posoudit, zda uvedené doložené vzdělání je vysokoškolským právnickým vzděláním nezbytným pro výkon advokacie. Pro přijetí do LL.M. programu na Středoevropské univerzitě v Budapešti je nutné již určitým předchozím vzděláním disponovat (viz http://www.ceu.hu/admissions_apply.html), v oboru mezinárodní obchodní právo, který stěžovatel absolvoval, musí uchazeč absolvovat právnické vzdělání. Není ovšem uvedeno, jak dlouhé muselo právnické studium před nastoupením na LL.M. být, a tudíž nevyklučuje studenty, kteří absolvovali např. pouze bakalářské studium. Přijetím do programu LL.M. na uvedené univerzitě tedy nelze presumovat dokončení magisterského studia, a tedy dospět ke stanovisku, že stěžovatel již pouhým prokázáním přijetí do LL.M. programu prokázal potřebné vzdělání. Stěžovatel předchozí vzdělání neprokázal ani jiným způsobem. Zbývá tedy posoudit to, zda získané LL.M. vzdělání je vzděláním potřebným pro výkon advokacie v České republice. S ohledem na to, že stěžovatelem získané vzdělání je toliko jednoletou specializací v mezinárodním obchodním právu, nelze takové vzdělání postavit naroveň s pětiletým všeobecným právnickým vzděláním nezbytným pro výkon advokacie v České republice. Neexistuje ani žádná mezinárodní smlouva či zvláštní předpis, které by vzdělání, jímž disponuje stěžovatel, postavily naroveň magisterskému vzdělání v oboru právo v České republice. Nad tento rámec je možno dodat, že Středoevropská univerzita poskytuje vzdělání v uvedeném LL.M. programu prostřednictvím Univerzity New York. Z oficiálních stránek Středoevropské univerzity (http://www.ceu.hu/legal/Information_Booklet.htm) pak vyplývá, že pouze studenti LL.M. v oboru lidská práva (a nikoliv tedy mezinárodní obchodní právo, který absolvoval stěžovatel) mohou zároveň požádat o ekvivalentní maďarskou akreditaci, a to pouze při splnění dalších podmínek nad rámec LL.M. (specifický výběr předmětů apod.). Nad rámec studia na Středoevropské univerzitě lze dodat, že i v USA či Kanadě je možnost skládat zkoušky do advokátní komory (což implicitně znamená uznání studia, neboť žádná praxe se zde nevyžaduje) pro cizince, kteří absolvovali pouze LL.M. na americké univerzitě, výjimečná. V Evropě je tato možnost naprosto vyloučená. Podmínky ustanovení § 5 odst. 1 písm. b) zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, tedy v případě stěžovatele nejsou splněny.

Podle § 105 odst. 2 s. ř. s. musí být stěžovatel v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem, to neplatí má-li stěžovatel sám vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie. Stěžovatel, který nedoložil potřebné právnické vzdělání, není v řízení o kasační stížnosti zastoupen a přes výzvu soudu nepředložil plnou moc udělenou advokátovi pro zastupování v tomto řízení ani nepožádal

o ustanovení advokáta.

Uvedené nedostatky brání věcnému vyřízení kasační stížnosti. Jedná se o nedostatek podmínek řízení, který přes výzvu soudu nebyl odstraněn, proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatele podle § 46 odst. 1 písm. a), § 120 s. ř. s. odmítl.

Podle § 60 odst. 3, § 120 s. ř. s. nemá při odmítnutí návrhu žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. ledna 2008

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu